

Folketingets Retsudvalg

Dato: 19. september 2007

Folketingets Retsudvalg har i skrivelse af 20. juni 2007 (ad alm. del) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål:

Spørgsmål nr. 367:

”Vil ministeren tage initiativ til at sikre, at adoptionsbureauer personligt besøger og undersøger de børnehjem, de samarbejder med, og stille krav til, at der skal foreligge en adoptionstilladelse fra forældrene, samt arbejde for at få indført en regel om, at hvis et børnehjem, der formidler børn til adoption, er afvist i ét EU-land, skal det udelukkes fra at operere i hele EU?”

Svar:

Som nævnt i mit foreløbige svar af 8. august 2007 til udvalget, har jeg bedt Familiestyrelsen foretage en høring af de formidlende organisationer.

Familiestyrelsen har oplyst følgende:

”Begge de to formidlende organisationer besøger allerede i høj grad de børnehjem, hvorfra der adopteres børn. Besøgene finder normalt sted, inden samarbejdet indledes og løbende under samarbejdet. Organisationerne finder, at besøgene er en naturlig og vigtig del af forløbet, og at det desuden er vigtigt i forhold til rådgivningen af de kommende adoptanter.

I enkelte lande, herunder Kina, er det imidlertid ikke muligt for de formidlende organisationer at få adgang til børnehjemmene på almindelig vis. Samarbejdet foregår med den kinesiske centralmyndighed, og der modtages børn fra mere end 100 forskellige børnehjem, hvorfor det ikke er muligt at have en tæt kontakt til det enkelte børnehjem.

På samme måde er der andre lande, hvor samarbejdet foregår med landets centrale myndighed for adoption, og hvor der derfor ikke er kontakt til det eller de enkelte børnehjem.

Da de formidlende organisationer allerede i dag i videst muligt omfang aflægger personlige besøg ved de udenlandske børnehjem, finder Familiestyrelsen ikke grundlag for at stille krav hertil.

Efter det gældende regelsæt skal Familiestyrelsen godkende nye formidlingsparter som organisationerne indleder samarbejde med. I forbindelse med denne godkendelse undersøges bl.a. det pågældende lands adoptionslovgivning, herunder proceduren for frigivelse af børn til adoption. Den nye formidlingsparts arbejde skal være lovligt efter reglerne i det pågældende land, og formidlingsparten skal være bekendt med og indstillet på at overholde vilkårene for adoptionsformidling i Danmark.

Det er vigtigt at påpege, at det er afgiverlandet, der har ansvaret for, at landets love bliver overholdt, og at det enkelte barn er korrekt frigivet til adoption. Danmark har tiltrådt Haagerkonventionen af 29. maj 1993 om beskyttelse af børn og om samarbejde med hen-

syn til internationale adoptioner og forpligtet sig til at leve op til konventionens krav i forhold til internationale adoptioner, uanset om afgiverlandet er et konventionsland eller ej. Det fremgår netop af konventionens artikel 16, stk. 1, litra c, at det er oprindelseslandet (afgiverlandet), der skal sikre, at barnet er frigivet til adoption, herunder at samtykke til bortadoption er indhentet fra de biologiske forældre.

Det er derfor Familiestyrelsens opfattelse, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at indføre et krav om, at danske myndigheder altid skal se en tilladelse til bortadoption fra de biologiske forældre. I den forbindelse kan det oplyses, at ifølge Haagerkonventionens artikel 16, stk. 2, skal afgiverlandet fremsende af en rapport til modtagerlandet om barnet og bevis for, at det krævede samtykke er indhentet efter reglerne og sørge for ikke at afsløre de biologiske forældres identitet, såfremt denne ikke må afsløres i afgiverlandet.

Hvis vi fra dansk side er af den opfattelse, at der ikke er afgivet et samtykke fra de biologiske forældre til adoption, eller at samarbejdspartnerne i øvrigt ikke har fulgt afgiverlandets procedure, er fremgangsmåden at afbryde samarbejdet med den pågældende samarbejdspart.

Danmark og de øvrige nordiske lande har nogle særligt skrappe krav i forhold til afgiverlandene bl.a. vedrørende dokumenthåndtering. Det er derfor tvivlsomt, om andre EU-lande vil følge en dansk henstilling om ikke at adoptere fra et konkret land. Desuden vil der være lande uden for EU, der fortsat kan modtage børn fra det pågældende land. I øvrigt vil Danmark også være forpligtet til at lukke for adoption i et afgiverland efter henstilling fra et andet EU-land - med andre krav end de danske - uanset om vi har haft et mangeårigt samarbejde med en anden samarbejdspartner, der overholder vores og afgiverlandets regler.

På adoptionsområdet er der et omfattende internationalt samarbejde, hvor Haagerkonventionen er grundstenen i samarbejdet. Haagerkonventionen er ikke afgrænset til EU-lande, men åben for alle lande, hvilket er vigtigt, da vores afgiverlande sjældent er EU-lande. De EU-lande, der har tiltrådt Haagerkonventionen mødes årligt, hvor erfaringer udveksles, herunder erfaringer med enkelte lande.

Endelig har der gennem mange år været et tæt nordisk samarbejde omkring adoptioner, hvor der løbende sker erfaringsudveksling.

Familiestyrelsen finder derfor at det er langt vigtigere at få udbredt Haagerkonventions-samarbejdet, så alle afgiverlandene får den fornødne hjælp til at kunne medvirke ved en etisk forsvarlig adoptionsproces.”

Jeg henholder mig til Familiestyrelsens bemærkninger.

Carina Christensen

/Lone Larsen